

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Търговище, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА
Членове: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ
БОРЯНА СТ. ПЕТРОВА

при участието на секретаря ИРИНА П. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА Въззивно гражданско дело № 20233500500168 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по жалба против решение № 257, от 19.05. 2023 г., по гр.д. № 853/ 2022 г. на РС – Търговище. С него се отменя по иск на П. Т. К. от гр. Търговище, против ЗКПУ „Житница“ с. Кръшно, общ. Търговище, ЕИК 826047901, представлявано от председателя Ст. Р., решение от извънредно общо събрание от 18.06.2022 г., отразено в протокол от 18.06.2022 г., с което по т. 1 (единствена), е приет нов устав на кооперация „Житница“, с. Кръшно, общ. Търговище, като незаконосъобразно, на осн. чл. 59, ал. 1 от ЗК. Присъдени са и разноски на П. Т. К..

Недоволен от това решение е останал ответникът – кооперация „Житница“, която излага доводи за незаконосъобразност, необоснованост и нарушаване на съществени процесуални правила. На първо място се оспорва допустимостта на иска, предвид на това дали е изтекъл преклузивният срок за предявяване на иска. Развити са подробни съображения в тази насока като се

повтарят доводите, изложени и пред районния съд. По същество се излагат доводи, че нормите, които съдът е приел за нарушени – на конституцията и на ЗК, са спазени и няма императивни разпоредби на тези нормативни актове, с които изменените норми на устава да не се съобразяват и да нарушават. В петитума се посочва, че решението следва да се обезсили като недопустимо или да бъде отменено като неправилно, като се присъдят в полза на жалбоподателя и направените разноски. В съд.зас. не се яви представител, но с писмена молба жалбата беше поддържана.

В отговор на тази жалба ищецът, чрез пълномощника си – адвокат М., посочва, че същата е неоснователна. Счита, че съдът правилно е приел, че искът е допустим и е спазен срокът за предявяването му, като се коментират фактите дали и кога ищцата е узнала за решението на общото събрание на кооперацията. По същество се оспорват доводите в жалбата и се иска решението да бъде потвърдено като се присъдят направените разноски, за което се прилага списък – неразделна част от жалбата. В съд.зас. въззиваемата се яви лично и с адвокат М., като молят решението да бъде потвърдено и да се присъдят разноските.

Съдът, като провери събраните по делото доказателства, установи следното: искът е предявен от П. К. от гр. *****, като член-кооператор в ЗКПУ „Житница“ с. Кръшно, община Търговище, за отмяна на решението на ОС на кооперацията от 18.06.2022 г., с което е приет нов устав.

Някои от разпоредбите на новия устав противоречали на закона и на стария устав от 02.05.2009 г., а именно:

В чл. 7, ал. 1 от новия устав е записано, че „член на кооперацията може да бъде всеки български гражданин, който е навършил 16 г., не е поставен под пълно запрещение и е съгласен с устава...“. Това било в нарушение както на чл. 6 и чл. 44 от Конституцията на Република България, прогласяващи свобода на сдружаване и равенство пред закона, така и противоречи на чл. 7, ал. 1 от ЗК;

В чл. 4.1 от новия устав е записано задължение на всеки член-кооператор внасянето на цялата притежавана от него земя за обработване в кооперацията и продажбата ѝ само и единствено след предварително отправяне на предложение за закупуване от кооперацията. Това е в нарушение на чл. чл. 1, чл. 7 и чл. 9, ал. 1, т. 6 от ЗК, като противоречи и на

чл. 1, ал. 1, чл. 7 и чл. 9, т. 7 от новия устав. Част от кооператорите не притежавали земеделска земя и новите разпоредби на устава в тази връзка установяват състояние на дискриминация на член-кооператорите, притежаващи земя по отношение на тези, които не притежават такава.

Решението, с което е приет новият устав, е незаконосъобразно и защото е прието от общо събрание, свикано от управителен съвет, който е избран незаконно, с предходно решение на общото събрание и което решение е отменено с решение на РС – Търговище, потвърдено с решение на ОС – Търговище.

С оглед на изложеното, ищцата иска отмяна на решението на общото събрание на кооперацията от 18.06.2022 г., с което е приет новият устав на същата, като незаконосъобразно.

В отговора на исковата молба се изразява становище за недопустимост на иска, с оглед изтичане на преклузивния двуседмичен срок от датата на общото събрание, респ. от узнаването му от ищцата, а по същество претенцията се оспорва, като неоснователна. Притежаването на земеделска земя от чужденци е по-скоро екзотика, предвид съществуващите законови ограничения, а задължението на член-кооператорите да внасят земята си в кооперацията съответства на целите ѝ и правото им да се сдружават за задоволяване на своите интереси.

Какви са фактите по делото: на първо място по отношение на това кога ищцата е узнала за решението на ОС в неговата цялост.

Относно възражението на ответната страна за недопустимост на предявения иск, съдът приема следното: по делото не е спорно, че ищцата не е присъствала на обявеното общо събрание на 18.06.2022 г., а това се установява и от писмените доказателства. С депозираната от нея молба от 20.06.2022 г. до кооперацията, се установява, че е поискала препис от протокола на проведеното събрание, съдържащ взетите решения. Няма доказателства такъв да ѝ е представен. Искът е предявен на 06.07.2022 г. В тази връзка, въззивният съд също приема за неоснователно възражението на ответника за недопустимост на предявения иск. Срокът по чл. 58, ал. 3 от ЗК е преклузивен и тече от датата на решението, а ако кооператорът не е присъствал при провеждането на общото събрание, то срокът тече от узнаването, но винаги изтича в рамките на тримесечния срок от провеждането

на събранието. В случая от съществено значение е това, членът да е узнал какви точно решения са приемани и то по същество. Т.е., при приемане на нов устав, би следвало неговото съдържание също да е оповестено. Още повече, преди самото събрание материалите за него не са били оповестени публично и проектът за нов устав е обсъждан конкретно само на събранието.

Предвид на това ищцата не е пропуснала преклузивния срок по чл. 58, ал. 3 от ЗК, тъй като датата на узнаване следва да се приеме такава, каквато признава самата ищца. Искът е предявен в тримесечния срок от провеждане на самото събрание и в двуседмичен срок от узнаването за решението.

Решението за свикване на ОС на кооперацията за приемане на нов устав е взето на 25.05.2022 г. от УС на кооперацията. Приложени са и покана до кооператорите за свиканото ОС, в която е посочен час за откриване на ОС – 10,00 ч., а при липса на кворум – от 11,00 ч., като от приложения списък на присъствалите на посоченото ОС се установява, че от общо 105 член-кооператори, на ОС на 18.06.2022 г. са присъствали 35 членове. Новият устав на кооперацията е приет с мнозинство от всички присъствали 35 член-кооператори.

Видно от съдържанието на устава, според оспорената от ищцата част от него, в чл. 1, ал. 1 е посочено, че кооперацията е доброволно сдружение на физически лица – собственици на земеделска земя, намираща се в землищата, в които кооперацията обработва земя, които чрез съвместна производствена и обслужваща дейност, взаимопомощ и сътрудничество се стремят да удовлетворяват своите икономически и социални интереси.

В чл. 7, ал. 2 от същия е посочено, че член на кооперацията може да бъде всеки български гражданин, който е навършил 16 години, който не е поставен под пълно запрещение и е съгласен с устава ѝ.

В чл. 10, т. 4.1 е посочено задължението на всеки член-кооператор за внасяне на цялата притежавана от него земеделска земя, намираща се в землището, в което кооперацията обработва земя, за обработване от кооперацията, въз основа на договор за аренда, наем или съвместна обработка, а в т. 4.4. е предвидено, в случаите, в които член-кооператор продава земеделска земя, да я предлага за закупуване първо на кооперацията.

В устава са уговорени и другите права и задължения на член-кооператорите.

Относно доводите на ищцата за приемане на процесното решение за промяна на устава на ОС, свикано от незаконно избран нов управителен съвет, по делото е приложено и решение № 7/ 10.01.2022 г., по гр.д.№ 788/ 2021 г. по описа на РС – Търговище (частично потвърдено с решение № 107/2022г. по описа на ОС Търговище, по което е депозирана касационна жалба) и от което се установява, че съдът е отменил решението на ОС за избор на нов управителен съвет, но до момента производството по това дело не е приключило с влязъл в сила съдебен акт.

При така установените факти, въззивният съд достига до следните правни изводи по съществото на спора.

Предявен е иск за отмяна на решение на ОС на кооперация, по чл. 58, ал. 1 от ЗК – решенията и действията на органите на кооперацията, които противоречат на закона или на устава, могат да се отменят чрез иск, предявен пред районния съд по седалището ѝ. Съгл. трайната съдебна практика, в производството по иска по чл. 58 ЗК проверката, която извършва съдът, е спазени ли са изискванията на закона и устава, свързани с процедурата на провеждане на събранието и валидността на взетите решения. Касае се за съдебен контрол върху законосъобразността, а не на целесъобразността на взетите решения. Следователно съдебният контрол се ограничава до проверка за това дали взетите решения на ОС не противоречат на императивни правни норми.

Относно доводите на ищцата за незаконосъобразност на избора на нов управителен съвет, извършен с предходно решение на ОС от 06.05.2022 г., до приключването на това производство и евентуална отмяна на посоченото решение на ОС и вписването му, същото е задължително за кооператорите, при което доводите на ищцата са неоснователни. Именно поради тази причина и ОС – Търговище, по в.ч.гр.д. 26/ 2023 г., е отменил определението за спиране на производството по настоящото дело. В мотивите към съдебния си акт въззивният съд е цитирал и съдебна практика на ВКС, относима по този правен въпрос. След като решението е вписано, то е задължително за всички до изричната му отмяна.

В случая ищцата оспорва разпоредби от приетия на процесното ОС от 18.06.2022 г. нов устав на кооперацията, като на първо място се оспорва разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от новия устав, в която е записано, че „член на

кооперацията може да бъде всеки български гражданин, който е навършил 16 г., не е поставен под пълно запрещение и е съгласен с устава...“. Ищцата счита, че това е в нарушение както на чл. 6 и чл. 44 от Конституцията на Република България, прогласяващи равенство пред закона и свобода на сдружаване, така и противоречи на чл. 7, ал. 1 от ЗК.

Ответникът се позовава на ограниченията за придобиване на земеделска земя от чужденци по см. на чл. 22, ал. 1 от КРБ, според която чужденци и чуждестранни юридически лица могат да придобиват право на собственост върху земя при условията, произтичащи от присъединяването на Република България към Европейския съюз или по силата на международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, както и на разпоредбата на чл. 3в от ЗСПЗЗ, според която се изисква уседналост от 5 години.

В чл. 7 от ЗК се казва, че кооперацията е открита за членуване на физически лица, които са навършили 16 години, не са поставени под пълно запрещение и са съгласни с устава ѝ.

В случая разпоредбата на закона въвежда минималните изисквания за членство в кооперацията. Императивно е изискването членове в кооперацията да бъдат само физически лица и тяхната възраст. Няма каквато и да било пречка, кооперациите да въвеждат допълнителни изисквания за членство, които да са свързани с преследваните и поставени икономически и стопански цели. Независимо от това, че и чужди граждани могат да бъдат собственици на земеделска земя, след като кооперацията е доброволно сдружение на физически лица, то те имат правото да ограничат членството. Въведеният признак за българско гражданство не е дискриминационен, защото не се основава на пол, религия, етнос, социална и културна принадлежност или друг признак – посочен в чл. 6 от КРБ. По отношение на гражданството в чл. 6 не се казва нищо. Именно и поради тази причина съществуват доста ограничения в българското законодателство, въвеждащи изискването за българско гражданство, включително в ЗСВ и Закона за защита от дискриминация. В случая това е продиктувано от държавния интерес, а по отношение на дадена кооперация – от множество съображения, които може да са свързани със стопанския интерес и начина на функциониране на органите на кооперацията. Макар и не по идентичен случай, но в подобен контекст,

ВКС е имал възможност да се произнесе по отношение на ограничаване правото на сдружаване. В Р № 181 от 11.01. 2016 г., по т.д. № 1662/ 2014 г., на второ ТО се приема, че нормата на чл. 7, ал. 2 от ЗК е оправомощаваща, а не императивна и няма пречка тя да бъде дерогирана чрез приемане на уставна клауза, ограничаваща правото на членуване в повече от една кооперация. С оглед именно свободата на сдружаване, всеки може да направи своя избор в каква кооперация да членува. По тази причина въззивният съд приема, че няма нарушаване нито на чл. 7 от ЗК, нито на чл. 1, нито на КРБ, с въвеждането на ограничението в кооперацията да членуват български граждани.

По отношение на точи член от устава това са въведените доводи за незаконосъобразност.

Относно оспорените разпоредби на чл. 10, т. 4.1 и т. 4.4 от новия устав, изискващи кооператорите да внесат в кооперацията притежаваната от тях земеделска земя, а при продажбата ѝ първо да я предложат за закупуване на кооперацията. Точният текст на посочените норми е следният: „Всеки член на кооперацията е длъжен: т. 4. Да съдейства за развитието на кооперацията чрез: т. 4.1 внасяне на цялата, притежавана от него земеделска земя, намираща се в землището, в което кооперацията обработва земя, за обработване от кооперацията, въз основа на договор за аренда, наем или съвместна работа... т. 4.4. В случаите, когато продава земеделска земя, да я предложи за закупуване първо на кооперацията.“

В обстоятелствената част на исковата молба е посочено, че тези разпоредби противоречат на:

1. Чл. 1, чл. 7 и чл. 9, ал. 1, т. 6 от ЗК.
2. Чл. 1, ал. 1, чл. 7 и чл. 9, т. 7 от устава. Т.е. в устава има взаимноизключващи се норми.
3. Чл. 1, т. 1, чл. 8 и чл. 11, т. 6 от устава от 02.05. 2009 г.
4. Текстовете имали дискриминационен характер по отношение на онези членове на кооперацията, които не били собственици на земеделска земя – създавало се ограничение за собствениците на земеделска земя, спрямо тези, които не били собственици.

На първо място, по отношение на посоченото в пункт трети от съображенията. Когато с иска по чл. 58 от ЗК се оспорва решение за приемане

на нов или промяна на действащия устав, ищецът може да се позовава на стария устав или отделните норми, само тогава, когато това касае процесуални правила, свързани с начина на свикване на ОС на кооперацията, кворума и други подобни. Да твърдиш, че решението противоречи на стария устав, защото предвижда нещо различно от него по отношение на право на участие, размер на дялова вноски, седалище, адрес на управление и други подобни, е лишено от всякакъв смисъл – както в правен, така и в чисто логически аспект. Ако подобни доводи се приемат, това означава, че нито един устав не би могъл да се измени съществено, защото той ще противоречи на стария. Именно такъв е и процесният случай. С оглед на това, възраженията на ищеца в тази насока са изцяло неоснователни, защото са свързани с предмета на дейност на кооперацията и нейните цели, с условията за членство и с правото да се получава дивидент, според посоченото в устава, който е действал преди приемането на новия.

По отношение на останалите противоречия. В чл. 1 от ЗК се посочва, че кооперацията е сдружение на физически лица с променлив капитал и с променлив брой членове, които чрез взаимопомощ и сътрудничество осъществяват търговска дейност за задоволяване на техни икономически, социални и културни интереси.

Тук следва да се посочи, че именно поради доброволния характер и свободата на сдружаване, кооперациите могат да бъдат най-различни, а в случая **както по предишния, така и по новоприетия устав**, ответната кооперация е **земеделска** такава. Тя е доброволно сдружение на **физически лица, които притежават земеделски земи**. И това е напълно логично. Съдът не намира противоречия на така посочените норми с чл. 1 от ЗК. Тази норма няма как да противопостави членове, които притежават земя, срещу такива, които не притежават, защото поначало кооперацията е създадена като земеделска, за собственици на земеделска земя. Т.е. не е било възможно изобщо физическо лице, което не притежава земеделска земя, да бъде член на тази кооперация.

В чл. 7 са посочени изискванията към членовете на кооперациите. Защо задълженията по чл. 10, т. 4.1 и т. 4.4 да противоречат на посочената норма, не е ясно. Съдът не намира смисъл в подобно оспорване и счита, че такова противоречие не е налице.

В чл. 9, ал. 1, т. 6 от ЗК е посочено, че членът на кооперацията има право да получава дивиденди. Задължението за внасяне на цялата земя в кооперацията и това първо да предлага на нея да изкупи земята му, не изключват правото му на дивиденди. Затова съдът счита, че липсва твърдяното противоречие по този пункт.

В писмените бележки, представени в съдебно заседание и приобщени към делото, се излагат и допълнителни аргументи относно незаконосъобразността на нормите на чл. 10, т. 4.1 и 4.4 от оспорения устав. Развити са аргументи, че тези норми противоречат на КРБ, действащото законодателство в страната и със самия ЗК, защото там няма ограничения от подобно естество. С тези разпоредби се ограничава гражданския оборот и свободата на договаряне, по недопустим според закона начин. Принципите на свободно договаряне залегнали в чл. 9 и чл. 20 от ЗЗД се отнасяли и до избора на контрагент. С оспорените норми се въвежда императивно ограничаване на договорната свобода. Кооперацията и нейните членове освен това не са съсобственици на земята, за да се прилага правилото на изкупуване по чл. 33, ал. 1 и чл. 66 от ЗС.

В тази връзка, въззивният съд достига до правни изводи, които съвпадат отчасти с тези на първата инстанция. Според съдебната практика, решение № 48/19.04.2011 г. по т.д. № 527/2010 г. на ВКС, I т.о. и др., след като чл. 31, ал. 4 ЗК дава право на члена на кооперацията да избира начина на ползване на своите земи, чрез доброволното си членство в нея, той се е съгласил с устава за част от тези начини. Законосъобразно е в устава на кооперацията да има изисквания към член-кооператорите, които членуват в нея доброволно и са съгласни с него, да предоставят за обработване в кооперацията собствената си земеделска земя, която не ползват лично. В случая, с посочената разпоредба на чл. 10, т. 4.1 е въведено задължение на кооператорите да внесат в кооперацията не само земята, която не обработват лично, но цялата такава, намираща се в землището, в което кооперацията обработва земя. Тук следва да се посочи, че още в чл. 1 от устава е посочено, че кооперацията е сдружение на физически лица, собственици на земеделски земи, намиращи се в землищата, в които кооперацията обработва земя. В устава обаче няма посочено ограничение в кои землища кооперацията обработва земя и не е поставено ограничение дали това е да е само

землището на с. Кръшно или съседните землища. Но конкретно не е споменато нито едно землище. Следователно потенциален член на кооперацията може да бъде всеки един български гражданин, който притежава земеделска земя и обхватът на обработваните земи може да се разширява в различни землища. Сама по себе си тази норма е неясна и може да бъде тълкувана по най-различен начин. Оттам и оспорената норма на чл. 10, т. 4.1 също е противоречива и незаконосъобразна. Недопустимо е кооперацията да задължава членовете си да внасят цялата си земя в кооперацията, след като те имат право и на земеделска земя, която да ползват лично. Отричайки това право, уставът нарушава чл. 31, ал. 4, т. 2 от ЗК. Защото членът може както да ползва лично земята си, така и тази, която ползва лично да я обработва, ползвайки услуги както на самата кооперация, така и на други физически и юридически лица. Във всички случаи това е право на кооператора да прецени начина на обработване на земеделската земя.

Що се отнася до изискването по чл. 10, т. 4.4 от устава. Задължението във всички случаи, когато се продава земеделска земя от член на кооперацията, тя да бъде предлагана за закупуване първо на нея, безспорно въвежда ограничения в свободата на договаряне. Въвежда се привилегия по отношение на кооперацията, тя да бъде първият потенциален купувач. В случая съдът отново следва да посочи, че не е ясно дали става дума само за земята, която кооператорът е предоставил под наем, аренда или ползва съвместно с кооперацията, или тук се включва цялата притежавана земеделска земя, която може да бъде и в доста по-отдалечено землище. След като отново няма каквато и да било конкретика в устава по повод на това за коя точно земеделска земя става дума, то въвеждането на подобна привилегия за кооперацията и ограничаване на свободата на договаряне, не е оправдано с оглед икономическия интерес на самата кооперация. От друга страна създадената привилегия би била икономически оправдана и допустима, ако се касае само до земята, която кооперацията обработва, независимо от формата – наем, аренда или съвместно. В случая не се въвежда задължение кооператорът задължително да продаде земята на кооперацията, няма ограничение относно цената, на която се продава. Въвежда се изискването единствено кооперацията първа да бъде уведомена за намеренията на собственика и член на кооперацията да продаде земята си. Изобщо не се

ограничава правото му на кого да я продаде, при каква цена и условия. В тази връзка въззивният съд не споделя изложените от РС – Търговище мотиви по отношение аналогията с чл. 33 от ЗС. Защото тази норма въвежда ограничения във връзка с цената и дава възможност самата сделка да бъде оспорвана, ако изискването не е изпълнено, както и на право на изкупуване от съсобственика.

В конкретния случай, за да бъде изряден един кооператор, той днес може да предложи земята за закупуване първо на кооперацията и на следващия ден да пусне обява, че я предлага на всички останали. И именно поради това, ако въведеното ограничение беше конкретизирано само относно земята, която вече обработва съответната кооперация, нямаше да бъде незаконосъобразно. Защото създадената привилегия, на практика само за отправяне предложение за продажба първо до кооперацията, не въвежда задължение продажбата да бъде осъществена с нея задължително, а още по-малко за цената.

След като обаче липсва конкретизация по отношение на това за коя точно земя става дума, то това включва всички земеделски земи, които кооператорът притежава, независимо къде се намират и кой ги обработва. С оглед на това съдът намира тази норма за незаконосъобразна, ограничаваща правото на собственост и правото на свободно договаряне, а самото ограничение не е пропорционално по отношение на преследваните от кооперацията икономически цели.

Предвид на този краен извод на съда, искът е основателен частично. След като няма процесуални нарушения при провеждане на ОС, то решението следва да се отмени само в частта, в която се приема нов устав на кооперацията, но само относно спорните разпоредби на чл. 10, т. 4.1 и т. 4.4. В случая съдът се занимава само с въведените основания за отмяна. Няма как да се отменя цялостно решението за приемане на нов устав, след като по начало само две от разпоредбите не отговарят на изискванията на закона.

С оглед на това решението на РС – Търговище следва да се отмени в частта, в която се отменя атакуваното решение на ОС на ЗКПУ „Житница“ с. Кръшно в цялост и да се потвърди в частта, в която с решението са приети за незаконосъобразни разпоредбите на чл. 10, т. 4.1 и т. 4.4 от Устава.

По разностите. С оглед на това, че изходът от делото е наполовина в

полза на ищцовата страна и наполовина в полза на ответната, разносните следва да останат за страните така, както са направени. Затова решението следва да се отмени и в частта за разносните.

С оглед на това, че диспозитивът на решението следва да бъде ясен и разбираем за страните и с оглед сложността на произнасянето, в диспозитива решението следва да се отмени изцяло, макар по същество да има съвпадащи изводи на двете инстанции. За по-голяма яснота при тълкуване на решението, следва да се има предвид, че кооперацията следва да прилага новия си устав, без разпоредбите на чл. 10, т. 4.1 и т. 4.4 от него.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 257, от 19.05. 2023 г., по гр.д. № 853/ 2022 г. на РС – Търговище и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕТО НА ОС на ЗКПУ „ Житница“ с. Кръшно, община Търговище, ЕИК 826047901, представлявана от Ст. Р., а по делото от адвокат С. Н. от гр. *****, ул. „*****“ № ****, ет. ****, офис **/**, **взето на 18.06. 2022 г.**, в ЧАСТТА, в която с него са приети разпоредбите на чл. 10, т. 4.1 и т. 4.4 от новия устав на кооперацията,

като в останалата част на иска – за цялостна отмяна на решението за приемане на нов устав и за отмяна на чл. 7, ал. 1 от устава, ОТХВЪРЛЯ ИСКА като неоснователен.

Не присъжда разноси на страните и същите остават за тяхна сметка, така както са ги направили.

Решението може да се обжалва, в едномесечен срок от съобщаването му на страните, пред ВКС, при наличието на основанията по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____